

Sirene banditi

„Nema nikakvih čudesnih bića u toj vodi, Mags!“, rekao mi je Marin, zatekavši me kako besmisleno buljim u more. Marin je moj, tri godine stariji, najbolji prijatelj. A cure su ludovale za njegovim plavim kovrčama i smeđim očima boje badema. Zakolutao je očima dok sam se, sa smiješkom od uha do uha, okretala i pohrlila mu u zagrljaj. Mirisao je po parfemu *Calvin Klein*, koji sam mu kupila za rođendan dva mjeseca ranije. „Ajme, tako si mi nedostajao!“, promumljala sam, udišući taj spoj parfema, metvice i nečeg nedokučivog.

Marin je bio na još jednom od brojnih putovanja sa svojim roditeljima, s kojima je provodio svako ljeto u nekom novom egzotičnom gradu, a svaku zimu na nekoj planini koja im je predstavljala pravi izazov. Ovoga puta bio je u Lisabonu. Kao i svakog ljeta, vratio se netom prije škole, sav osunčan, nasmiješen, blistav.

„Lakše malo! Ugušit ćeš me!“, glumio je da se davi. Lagano ga udarih po prsima i nakesih se, kao da imam pet godina.

„Onda? Da vidim. Što si mi lijepoga kupio?“, ispružih ruku.

„Eh, materijalistu moj. Naravno da sam ti nešto donio! Zatvori oči.“ Marin stavi ruku u džep, izvuče malu srebrnu kutijicu i nasmiješi se. „Bez škicanja!“

Zatvorih oči i ubrzo osjetih hladan privjesak koji mi je skliznuo niz vrat.

„A sada, polako otvori oči i pogledaj.“

Prstima sam opipala okruglu kapljicu koja je skrivala dijamant. Shvativši da je to vjerojatno neki malo skuplji suvenir, zabezegnuto ga pogledam i otvorim usta pokušavši nešto reći, no nisam znala što.

U nevjerici odmahnem glavom i čvrsto ga zagrlim.

„Hvala ti.“, šapnem jedva čujno.

Ostali smo na plaži do večeri. Prepričavao mi je avanture i dogodovštine iz Portugala, a ja sam mu odgovarala dosadnim pričicama iz susjedstva. Kada me otpratio do kuće, na terasi je sjedila majka i susjeda koje je uljudno pozdravio i otišao.

Te večeri legla sam izmorena, ali sretna, u mekani krevet. Bila sam na putu do čvrstih snova kada mi se mobitel oglasio najavljujući poruku.

>Sutra te vodim na Otok, M.<

>Moram radit do dva:(<, odgovorim mu istog trena.

>Za Otok uvijek nađemo vremena;><

Otok je bilo ime za otočić, udaljen par kilometara od naše obale. Neko vrijeme su onamo odlazili turisti, no otkad su se otvorili vodeni park i druge atrakcije, ljudi su zaključili da je to zabavnije od usamljenog, nenaseljenog raja na zemlji.

Uz smiješak utonem u san.

Negdje oko pola tri, probudila sam se sva znojna i zadihana, kao da sam otrčala sprint. Misli su mi pokušavale „probaviti“ maglu događaja koju sam sanjala. U jednom trenu gledala sam malu djevojčicu kako jaše konja, a već sam se u drugom nalazila duboko u moru, dok su oko mene nadnaravnom brzinom kružila neka bića koja su izgledala poput sirena.

Upalila sam svjetlo, naglo zaslijepivši na sekundu. Nemirno sam se ogledala oko sebe, ne bih li uočila još nekakav plod svoje mašte. Nije ničega bilo. I dalje teško dišući, ponovno sam legla, zatvorila svjetlo i uzela mobitel u ruke da provjerim što ima novoga na Instagramu, Snapu, Twitteru i ostalim modernim aplikacijama koje su mi upotpunjavale slobodno vrijeme.

Isfrustrirano zatvorim mobitel shvativši da, kao i obično, nema ničega poučnog ili zanimljivog i zaspem istog trena.

Ujutro me počela buditi majka koja je žurila na posao. Potpuno sam je ignorirala i okrenula se na drugi bok, tražeći „još samo pet minuta“. No, bio je utorak, te se ubrzo u mojoj sobi pojavila Ela. Moja mlađa sestrice skočila mi je na krevet i počela me buditi, govoreći mi da je moram odvesti na radionicu. Svakog utorka, četvrtka i petka prije posla, morala sam je spremi i otpratiti na likovnu radionicu.

Na brzinu sam nas spremila, nahranila te smo požurile prema zgradi u kojoj se održavala radionica. Ela je veselo poskakivala kraj mene, a ružičasti cvijet, koji joj je krasio rajf na glavi, poskakivao je s njom. Čim sam izašla iz zgrade, uvjeren da je Ela u sigurnim rukama, produžila sam korak kako bih stigla do kafića u kojem sam ljeti odrađivala jutarnju smjenu. Po običaju, u kafiću su sjedili isti ljudi kao i svakog radnog dana, a iza šanka je kavu točila Anela.

Brzo sam zavezala pregaču oko struka i pridružila se zatupljujućem primanju narudžbi, točenju kave i naplaćivanju. Kazaljka je pokazivala 13:45 kada je kroz vrata ušao Marin i sjeo za šank, ravno ispred mjesta na kojem sam prala jednu od brojnih šalica. „Vrijeme je za završetak radnog vremena i početak ludog provoda s Marinom.“, reče ozarena lica.

Uvijek mi je uljepšavao monotone smjene tako što je došao po mene nakon posla, a ponekad je čak provodio i dva-tri sata za šankom, pričajući sa mnom i Anelom.

„Žao mi je, ali Magdalena mora odraditi smjenu do kraja.“, rekla sam, kao da je Magdalena negdje na drugom kraju lokala i uzima narudžbe.

Nasmijavao je Anelu i mene još deset minuta, a tada je došla druga smjena te sam izjurila iz lokala s Marinom.

Na plažici smo se ukrkali u *Juliju*, brodicu Marinova strica, i krenuli prema Otoku.

Zakačili smo brodicu za kameni stupić na malom nasipu Otoka, a noge su nam utonule u vreli, mekani pijesak. Bacila sam se na pijesak i sklopila oči, dopuštajući toplom, poslijepodnevnom suncu da mi obasjava lice. Marin je iz *Julije* izvukao košaru za piknik i sjeo kraj mene, odjednom natmuren i pogrbljen.

„M?“, upitala sam, zazvavši ga nadimkom iz djetinjstva. „Jesi u redu? Što muči tu plavu glavicu?“, pokušala sam ga oraspoložiti i vratiti mu osmijeh na lice.

Pogledao me svojim smeđim očima, a u njima se vidjela sjeta i nekakva tuga. Preplašena, naglo ustanem.

„Mah, samo sam razmišljao o svom odlasku na faks.“, tužno je uzdahnuo. „Odlazim u Njemačku. Znaš?“

Ostala sam bez riječi i zabezegnuto ga pogledala. „Znala sam da odlaziš, ali nisam znala da odlaziš tako daleko...“, knedla u grlu samo se povećavala sa svakom riječju koju sam izgovorila.

„Nije to tako daleko. Viđat ćemo se za vrijeme praznika i ja ću stalno dolaziti, barem dok mi se ne nakupi puno ispita i predavanja. Ali nećemo izgubiti ovo što imamo. Ovo naše prijateljstvo ne može razoriti nekoliko sati vožnje.“

„Nadam se...“, kažem i zagrlim ga dok su valovi tiho milovali zrnca pijeska, a sunce grijalo utihnulo more i uljuljkalo nas u spokojni san.

Probudih se. Sunce je skoro nestalo s horizonta. Ustala sam i uputila se u kratku šetnju ne bih li razbistrila misli.

„Odlazi!“, pomislila sam. „Više se neću moći radovati kad ga vidim kako me čeka ispred škole, sav markantan i zgodan. Više mi neće dosađivati dok radim i odvlačiti me noću u lude šetnje po plažama. Više me neće zvati svaki put kada mu je dosadno, ili ja njega kada me strah ili sam ljuta, iživcirana, žalosna...“

Približila sam se moru, a oči su mi se punile suzama dok su mi misli divljale. Sjela sam na kraj nasipa, a more se počelo uzburkavati lagano mi dotičući stopala.

„Više ništa neće biti isto!“, ponavljala mi se ta kratka, moćna rečenica, dok mi je jedna suza pobjegla, skliznula niz obraz i pala u more, stopivši se s njim.

Tiho sam sjedila na nasipu, a sunce je polako zalazilo. Izgledalo je kao da tone u beskrajno more, a u toj agoniji oslikava nebo posebnim nijansama crvene, žute, narančaste. „Mags!“, prenela sam se kada sam začula Marinov glas s obale. „Mags! Ah, ondje si. Zabrinula si me!“, vikao je polako hodajući prema meni.

Ustala sam, protresla hlače i podignula ruku kako bih mu mahnula, kada me ledena ruka zgrabila i svoje oštre, duge nokte zarila u kožu povukavši me u morske dubine. Posljednji prizor koji sam vidjela bilo je Marinovo preplašeno lice dok je trčao prema nasipu ne bi li me ulovio i spasio od morske nemani.

Nije uspio. Tonula sam sve dublje, a šaka je polako popuštala stisak. Pritisak koji sam osjećala u plućima, počela sam osjećati i u glavi. Ruka me potpuno pustila, a oko mene su se počele pojavljivati dugi, ljuskama prekriveni repovi. Nisam više znala je li ovo stvar moje bujne mašte, koja je oduvijek vjerovala da postoje morska stvorenja, ili stvarnost, no oko mene su se okupile sirene.

Svako od njih kosa je bila duga do struka, u različitim tamnim bojama i oblicima. Rep im je, u boji kose, udarao kao u delfina, dugačak preko metra. Gledale su me ogromnim očima, a pogled iz njih ledio je krv u žilama. Usne su im skrivale savršene zube, s očnjacima koji su, kao i u vampira, stršali.

Jedna od njih snažno zamahne i udari me u glavu. Izgubivši svijest, izgubila sam i snagu za spašavanje života.

Trepćući, otvorila sam bolne kapke, a u mene su bile uprte tamne, ljubičaste oči. Sirenino lice mi se blago nasmiješi i ispusti zvuk sličan glasanju dupina. Ubrzo se oko nje skupe i ostale.

Jedna od njih, očito glavna, s crnim repom dužim od ostalih, crnom dugom kosom koja je u pramenovima padala iz nekakve vrste repa i očima crnim poput ugljena, nasmiješi mi se i ispruži ruku. „Zdravo.“

Nervozno sam promatrala ovaj nestvaran prizor koji se upravo odvijao. Um mi je vrištao, ali bila sam opčinjena ljepotom crne sirene.

„Ne boj se!“, kazala je. „Sada pripadaš nama.“ Pokazala je na sirene oko nje koje su i dalje dolazile sa svih strana. Sve te djevojke - sirene promatrale su me sa zanimanjem i tada shvatih da nema nijednog muškarca. Sirena, ili kako bih ga već mogla nazvati.

Crna me pogleda i nastavi: „Mi uzimamo najljepše djeve i preobraćujemo ih u svoje. Svaka djeva mora kao dokaz da nas je vrijedna ukrasti nešto ili nekoga tko joj je značajan u životu. Tada može birati, hoće li to zadržati ili vječno uništiti. Svojim postojanjem ne uznemirujemo svijet, samo radimo pravednu, humanu stvar, ne diskriminirajući morski svijet u kojem žive bića za koja oni naivni ljudi s kopna ni ne znaju. Pridruži nam se, našoj družini. Nije nikakvo zlo to što radimo. Neke sirene, Otpadnice, koje su bile na tvom mjestu, odbile su našu ponudu i sada besciljno lutaju podmorjem u potrazi za prijašnjim životom. One nas nazivaju Sirenama banditima.“ Dok je govorila ovo posljednje, sve su isfrustrirano i žalosno uzdahnule.

„Ukoliko odlučiš pridružiti nam se, imaš vremena dok se ne promoli prva zraka ranojutarnjeg sunca. Ako se ipak odlučiš napustiti nas i otići, budi spremna na doživotno lutanje morskim dubinama.“ „Tabitha!“, podigne glas, a pred nju dođe djevojka ljubičastih očiju. „Odvedi je do Odaje. Upoznaj je s pravilima. Neka odluči što će i kako će.“, spusti glas, a sve što se čulo bile su njene riječi izgovorene šaptom. „Ima još nekoliko sati.“

Zamahne repom, okrene se i pođe, a za njom se i ostale sirene rasprše, svaka svojim putem. Tabitha me otprati do Odaje. Objasni mi da imam pravo na samo jedno biranje boje kose i repa i na samo jedno biranje imena koje će me označiti za cijeli moj život. Rekavši da me čeka ispred Odaje, izađe i zalupi vratima.

Umjesto nogu, već sam imala nekakav rep odvratne boje. Kosa mi se izdužila i sada je dosegala struk. Jezikom dotaknem zube i zamalo si zasiječem jezik shvativši da su mi već izrasli očajnici, oštri kao zubi najsmrtonosnijih i najopasnijih grabežljivaca.

Odaja mi je nudila bezbroj tamnih nijansi svih boja ovoga svijeta. U sjećanje dozovem posljednji zalazak sunca, posljednje uspomene s obale. Odlučim se te mi kosa, rep i oči promijeniti boju. Kada je na red došlo biranje imena, nisam znala što da učinim. Voljela sam svoje ime, ali ono je pripadalo gornjem, obalnom svijetu.

Plaho iziđem iz Odaje, ispred koje se okupilo nekoliko sirena. Sa znatiželjom su me promatrale, a Tabitha me otprati do malog sobička u kojem sam trebala prebivati dok zadnja zraka Sunca ne zađe. Upitala me koje sam ime odabrala, na što plaho odgovorim: „Lejla.“ Lejla na arapskom znači noć, a to mi se činilo prikladnim s obzirom na situaciju u kojoj sam se našla.

Morske dubine bivale su sve mračnije i mračnije, sve dok se odjednom vrata nisu sama od sebe otvorila. Polako sam otplivala van, a dug tamnocrven rep pratio me u stopu.

Krvavocrvenu, predugu kosu podigla sam u iznimno neurednu punđu te se uputila izvan Grada u kojem sam se nalazila, sljedeći Tabithine upute.

Nervozno sam plivala do Otoka. Zнала sam da ću ondje pronaći jedinu stvar, osobu koja mi je potrebna. Izronih, nervozno pogledavajući obalu Otoka, gdje sam ga posljednji put vidjela. Mjesec je već prošao polovicu neba. Odjednom ga ugledah.

Sjedio je na nasipu kao i onog dana kada me progutala dubina. Mjesec je, na nebu bez oblaka, obasjavao Marinovu plavu kosu. Sklupčao se, obgrlivši koljena. Niz lice su mu se slijevale suze, koje su padale u more i ostavljale savršene krugove na njegovoj, inače mirnoj, površini.

Polako sam se približila nasipu da ga ne preplašim. Naravno, moja nesposobnost orijentacije i tihog šuljanja i sada se pokazala kao nešto doživotno te sam se ubrzo našla oči u oči s Marinom. Gledao me s čuđenjem u očima, ne znajući bi li se prije čudio činjenici da sam crvenokosa ili činjenici da sam živa i da živim, po nekoj nelogičnoj logici, u moru.

„Mags?“, šapnuo je, a vjetar je nosio njegov glas, koji mi je neopisivo nedostajao.

„Ja sam. Ali sada me zovu Lejla.“, plašljivo sam rekla kao da bih ga svojim riječima mogla ozlijediti.

„Tko to, Mags? O čemu to pričaš?“, iznenada se razbudi, shvativši da ovo nije san već stvarnost. Nerealna, neobična stvarnost.

„Sirene.“

Jedna riječ bila je dovoljna da naglo ustane. Doplivam do njega, a rep mi ispluta na površinu. Raskolačio je oči gledajući moj dugi, crveni rep.

„Što se događa?“, upitao je. „Što su ti učinili?“ Stišavši glas doda: „Tko si ti?“

„Ja sam, Marine. Imam jednu šansu da za sobom u podmorje povučem jednu osobu ili stvar. I hoću tebe. Želio ti to ili ne. Uzimam te sa sobom.“ Ispružim ruku prema njemu, a on je prihvati.

„Ne shvaćam.“, približio se samom rubu nasipa.

„Nazivaju ih Sirenama banditima jer otimaju djevojke s obale. Nerealno, nestvarno, znam. Ali istinito.“, osjećala sam patnju u glasu, a ni njemu nije promakla.

Spustio je ruku na moj vrat, dotaknuvši srebrnu ogrlicu koju mi je poklonio onoga dana kada se vratio.

„I dalje je imaš.“, čudio se.

„Naravno! Ne mogu mi sve oduzeti.“, rekla sam braneći se. Nasmiješio se kao nekada i vratio mi sva naša druženja u misli. Ne razmišljajući, ispružila sam ruku, zgrabila ga za ovratnik i čvrsto priljubila usne uz njegove. Na tren je zastao, zaleđen i iznenađen, no tada je uzvratio poljubac.

U mislima mi odjeknu posljednje riječi koje mi je Tabitha rekla prije nego me pustila samu u onom sobičku: „Jednom kada to nešto, po što si krenula, dotakne more, ulazi u vječni život s tobom.“

„Želiš li to?“, upitala sam, krajičkom oka primijetivši da mi ponestaje vremena.

Pogledao me pogledom koji je nešto u meni kidao na pola. Patnja i žalost koju sam uočila u njegovim očima shrvale su me. Suza mi klizne niz lice te tiho zaronim okomito od nasipa.

Nešto u meni slomilo se. No više od njegove patnje, shrvala me pomisao na život bez njega. Kao i mog posljednjeg dana na obali, prisjetila sam se naših druženja, zezanja, svađanja.

Odjednom sam osjetila odlučnost, za koju nisam znala odakle dolazi. Okrenula sam se te požurila prema površini mora. Još je stajao ondje, zbunjen i sav začuđen proteklom događajima. Ispružila sam ruku prema njemu, uhvatila ga oko vrata, još jednom poljubila te šapnula: „Čini se da sada pripadam Sirenama banditima. A one, kada nešto žele, to i dobiju.“

Naglim pokretom povukla sam ga u more. Oko nas se iznenada stvorio vrtlog koji nas usiše. Vrteći se, gledala sam u Marinove tamne oči, u oči koje su me gledale s nekom vrstom zahvalnosti jer sam napokon učinila prvi korak.

Uhvatio me za ruku, dajući mi do znanja da će biti sa mnom, bez obzira na sve što se bude događalo. Prepustili smo se vrtlogu koji nas je odvodio u nepoznato, utješeni činjenicom da imamo jedno drugo.

Gloria Glavić, 8. razred

Mentorice: Tatjana Zbašnik i Mirela Tuhtan

OŠ „Drago Gervais“ Brešca, Brešca 6, 51213 Jurdani

Tema: Sirene banditi